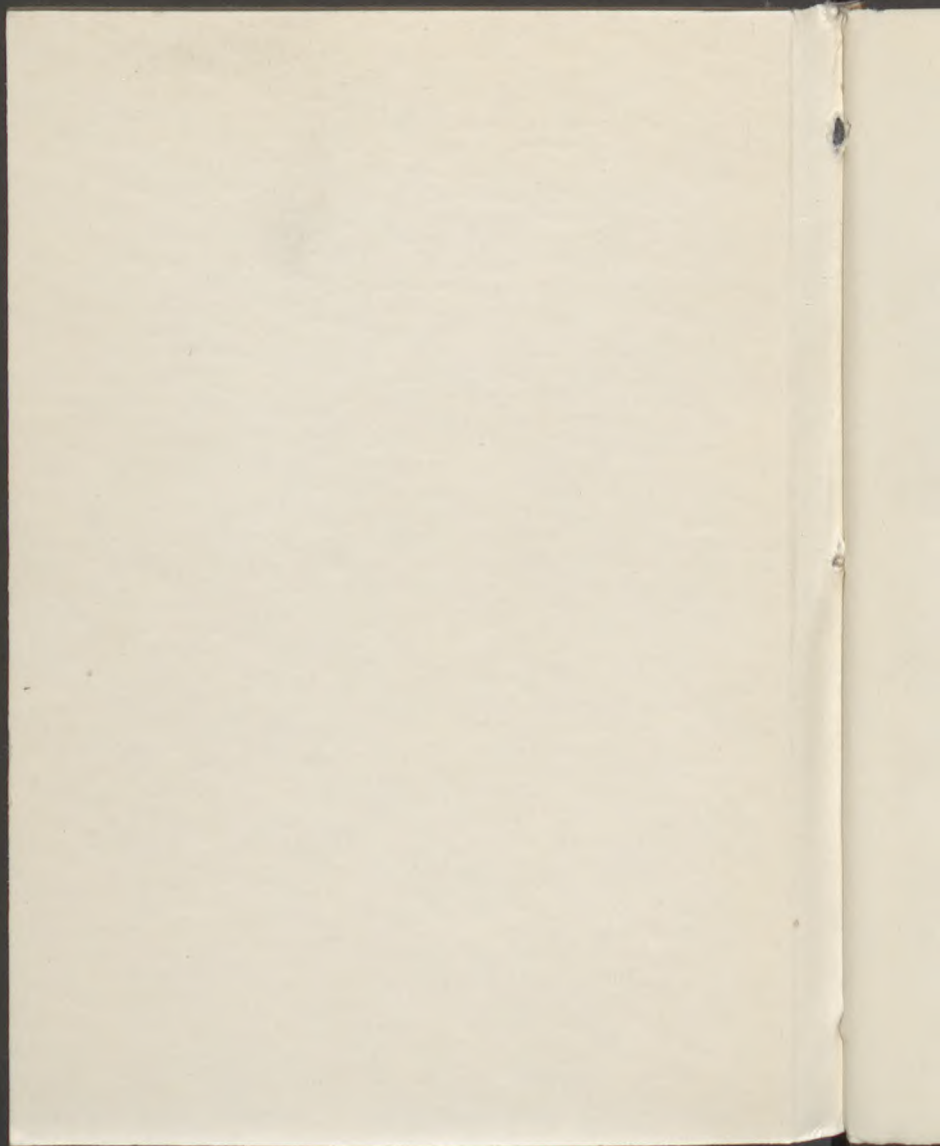
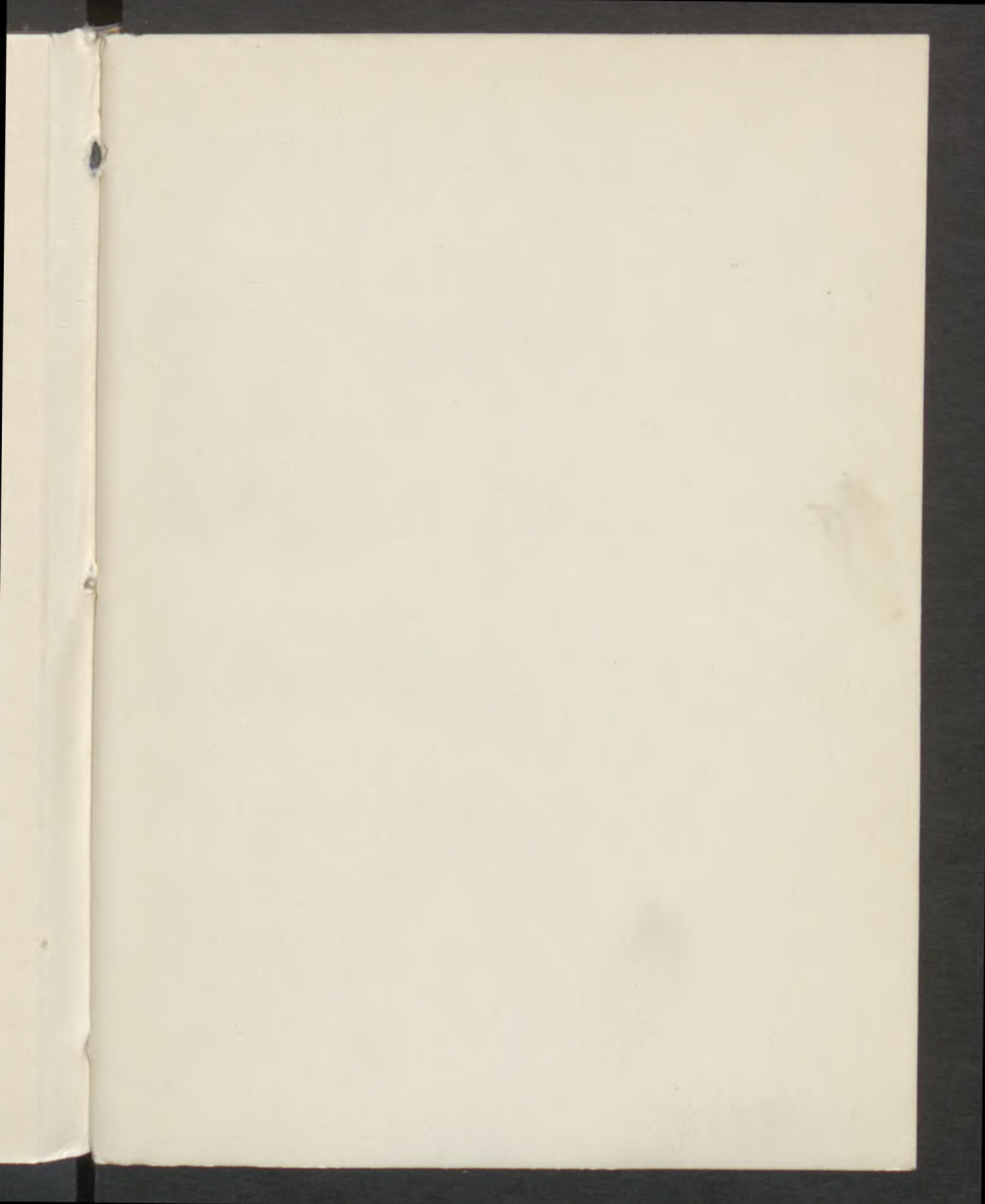

11244

143

11.

VIL
REG

me

11.244

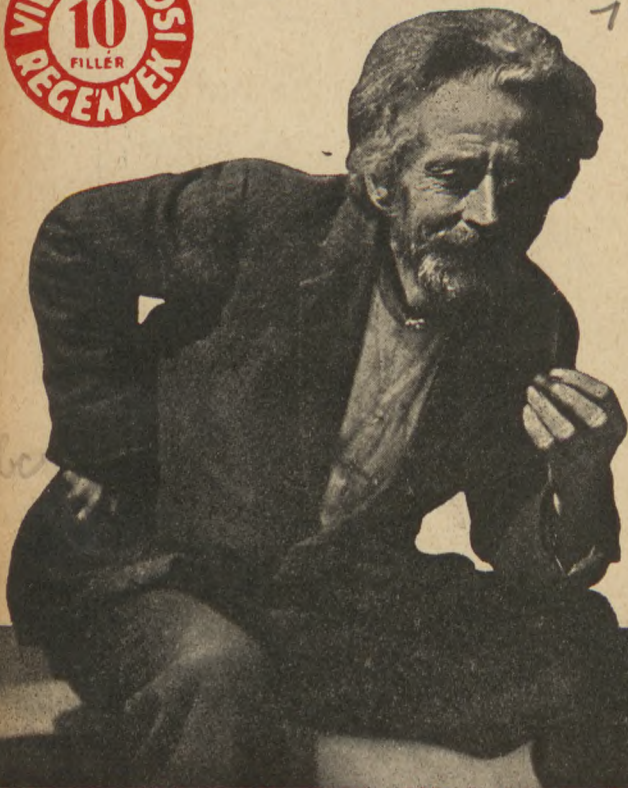

klahoma ötlete

Gosztonyi Ádám regénye

11.244

143.

143

Megjelenik hétfőn és nénteken

OKLAHOMA ÖTLETE

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

VZSS
NEM

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

be

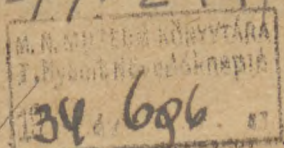

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is

Foto: Ufa.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

**Már mindenki tudja, hogy hetenkint
2 Világvárosi Regény jelenik meg: az
egyik hétfőn (vidéken kedden), a
másik pénteken.**

Aki járt valaha New Yorkban, bizonyára ismeri a «sea-food»-vendéglőket. Ezekben a vendéglőkben nem árulnak mást, mint tengeri eledelet. Csupa olyan étel készül itten, aminek magvát a tenger sós vize adja. A «sea-food»-restaurantoknak már a kirakatuk is megkapó. A kirakat közepén ugyanis rendszerint egy nagy hal van, körülötte pedig furcsa színű tányérhalak gyémántként csillogó jégdarabok között.

Természetesen más is van a jégen, nemcsak halak. Hiszen a tenger kimeríthetetlenül gazdag és bőkezű. A kirakatban szépen elrendezett tarkaságban láthatók a különböző tengeri pókok, csigák, osztrigák...

A sea-food-vendéglők kirakatai olyan szépek, hogy még azoknak is kedvük támad néha bemenni, kik nem barátai az ilyen ingyencségeeknek.

Magam is vágyat kaptam egyszer arra, hogy bemenjek egy ilyen «tengeri vendéglőbe». Elvégre nem drágább, mint más rendes vendéglő és mért ne kóstoljam meg végre én is a «blue point oystert», vagyis a kék pontos osztrigát?

Ez a fajta osztriga szerepel ugyanis legtöbbször az előkelő bankettek étlapján előételként. Meg kell kóstolnom, hátha egyszer majd valami bankettre leszek hivatalos, ahol «blue point oyster» szerepel az étlapon és nem tudom, hogy kell majd enni?

Aztán meg hányszor olvastam azt is az újságban, hogy valamely szerencsés ember, mikor felbontotta az osztrigát, igazgyöngyöt talált benne? És én még sosem ettem osztrigát!

Meg kell egyszer próbálnom! Hátha szerencsém lesz, mint a kezdő kártyásnak, aki először vesz lapot a kezébe és mindjárt kilencet üt. Nincs kizárva, hogy mint kezdő osztriga-evő, én is találjak mindjárt első alkalommal gyöngyöt az osztrigában...

Bementem hát az egyik sea-food-vendéglőbe és blue point oystert kértem. Izléses tányéron, jégdarabok között, néhány darab osztrigát tetek elé. A szétfeszített kagylókban híg, kocsonyás anyag reszketett, amit kikanalaztam. A kagylók zománcfényű, belső oldalán két sötétkék pontot fedeztem fel. Ügylátszik, innen kapta a «blue point» nevet ez a fajta...

De gyöngyöt — legnagyobb sajnálatomra — egyik kagylóban sem találtam.

Ellenben egy kis regényt — igen!

Mickey egy csomó szegény ember között állt a Boweryn.

A Bowery New Yorknak az az utcája, melyben züllött és elesett emberek zsúfolódnak össze. Jobban öltözött ember alig mehet végig a Boweryn, hogy meg ne állítsa egy csavargó, aki «egy csésze kávéravalót» kér tőle. New Yorkban ugyanis így koldulnak. A kéregető nem egy falat kenyérrevalóért könyörög, hanem egy csésze kávé szeretne inni. Persze, ha megkapja az adományt, akkor rendszerint nem kávé iszik rajta, hanem egy pohár szeszt. Utána pedig egy szem pörkölt kávébabot vesz a szájába és jól megrágja, hogy eltűnjék leheletéből az alkohol szaga. Csak azután szólít meg ismét valakit az utcán, hogy egy csésze kávéravalót kérjen tőle...

Ez is mutatja, hogy az emberi szenvedélyeknek az ördög a legjobb segítőtársa. Pedig az «Üdv Hadsereg» tisztjei és angyalai nagy számban tanyáznak errefelé, hogy megtérítsék a szerencsétlen bűnösöket.

A Bowery ennél fogva nemcsak szegény em-

berekkel van tele, hanem kegyes Misszió-testületekkel is. Némelyik misszió menháza is tart fenn, ahol éjjeli szállást kapnak a testi és lelki hajótöröttek.

Mickey is egy ilyen Misszió-ház előtt állt, egy esomó csavargó között. A szerencsétlenek sorban álltak és nem a legkifogástalanabb cipőkben fázós lábbal topogtak a kövezeten. Csúnya november volt, de még nem esett a hó, talán éppen a hideg szél miatt, ami elfújta. A fagyos szél gúnyos süvítéssel járta át az ácsorgók vékony ruháit, mintha a közelgő tél fenyegető üzenetét tolmácsolta volna nekik szívtelenül...

Mickey ruhája is rendetlen, kopott volt, de valamivel mégis jobban volt öltözve, mint a többiek.

Mickey ugyanis még nem volt régen hajléktalan. Alig néhány napja kóborolt lakás nélkül és csak ma került ide a végső stációra: a Boweryre...

Másfél évvel ezelőtt Mickeynek még hivatalnok állása volt, szépen bútorozott kis szobája és némi megtakarított pénze. Akkor még meg volt elégedve Amerikával és nem bánta, hogy kivándorolt ide...

Mickey magyar származású volt és tíz év előtt hagyta el Magyarországot. Budapesten Lukács Mihálynak hívták és rendes, jóra való fiatalember volt, aki — épp úgy, mint a többiek a háború utáni Pesten — sok reménytelenséggel és melabúval nézett a jövő elé.

Ekkor toppant Pestre az amerikai rokon. Felkarolta az árva fiatalembert és magával vitte Amerikába.

New Yorkban aztán Lukács Mihályból Mr. Michael Lucas lett. A Michael név is lerövidült idővel Mickey-ra, úgy, hogy néhány év múlva az egykori pesti fiatalember már nem is tudta elképzelni, hogy másképp szólítsák, mint «Májski». Éppúgy, mint névrokonát, a híres egeret, Mickey Mouse-t...

Az amerikai rokon, aki Mickeyt segítette Amerikába, pár év múlva meghalt. Örökséget sem hagyott, szegényen halt meg, mert a Wall-streeti összeomlás elvitte egész vagyonát. Ez azonban nem jelentette még a nyomort Mickey részére. Mickey ekkor már kitanulta Amerikát, megpróbált többféle foglalkozást, gyárban is dolgozott, majd sikerült neki egy rendes fizetéssel járó hivatalnoki állást kapnia.

Csak másfél évvel ezelőtt kezdődött számára a nagy lecsúszás, mikor a hivatalából létszámcsoökkentés címén elküldték.

Amerikában mindenki — még a hivatalnokok is — hetifizetést kapnak és sehol sincs felmondás. Mickey kivételesen mégis kapott kétheti fizetést, mikor elbocsátották.

No ugyan sokra ment vele!

A két hét eltelt s Mickey nemcsak hogy nem kapott másik állást, de attól, amit maga körül látott, kezdte minden reményét elveszíteni arra, hogy egyhamar munkához fog jutni.

Pedig elvállalt volna bármit. A megtakarított pénzéből élt és, hogy ne fogyjon olyan gyorsan, nagy igyekezettel próbált legalább alkalmi munkához jutni néha. Így tartotta fent magát mostanáig.

De most már elfogyott a pénz, meg az alkalmi munka is, a lakását sem tudta fizetni, több éjszakán át kóborolt a parkban, a padon aludt és a New York Herald egyik számával takaródzott. Még szerencse, hogy az amerikai ujságokat olyan nagy lepedőformájúra nyomják és hogy az ősz eddig aránylag elég enyhe volt.

De pár nappal ezelőtt a tél, egy rideg éjszaka, bejelentette legközelebbi megérkezését s Mickey ma már idesodródott a Misszió menházába. Az őszi szél fujta ide, mely egy halomba sodorja a lehullott faleveleket. Most már Mickey is ott állt sorban a többi rongyossal, hervadtan, gyűrötten...

Szörnyűnek találta az első éjszakát a menyhelyen.

A ruháját elvették és fertőtlenítették.

Mickey a szíve mélyéig érezte a lealázást. Legjobban szerette volna a ruháját kiragadni a szürkeruhás felügyelő kezéből és kirohanni az éjszakába. De kint fagyosan füttyült a szél és zörgette az ablaktáblákat...

Mickey megborzongott és maradt. Itt legalább nem vágott a húsába a szél...

Egy hatalmas terembe vezették, ahol kivüle

még négyszázan aludtak. Egymás mellé zsúfolt, ócska vaságyakon heverték a hatalmas, sivár, szürke teremben, amely olyannak tűnt fel, mint egy nagy raktár. Az emberi nyomorúság rak-tára...

Mickey aludni próbált, de nem tudott.

A mellette levő ágyon egy öreg, ráncos arcú csavargó forgolódott, majd megszólította:

— Newyorki vagy?

— Igen, — mondta fázósan, álmosan Mickey.

— Én Oklahoma szülőtte vagyok, — folytatta kissé szónokiasan a másik. — Oklahomából jöttem... ahol a nagy olajkutak vannak... a napsütötte szabad mezők... Onnan rándultam fel New Yorkba!

— Mikor?

— Harminckét évvel ezelőtt. Azóta élek erre felé. De nem tudom megszokni... Hiába, csak Oklahoma az igazi állam!

A terem végéből mérges, faízű, borízű és egyéb ízű hangok hangzottak fel:

— Oklahoma... Elég volt... Aludni akarunk! Eleget hallottunk Oklahomáról...

Mickey csodálkozva hallgatta ezt a kitörést. A másik oldalon levő szomszédjától megtudta, hogy az öreg csavargót azért nevezik a menhelyen levő társai Oklahomának, mert mindig a szülőállamáról beszél. Ez a kedvenc esti témája. Persze, senki sem hallgatja meg, mert mindenki ismeri a történetét. Így hát az öreg nagyon ki-

használja az alkalmat, ha végre új emberre talál, akik végighallgatja.

Valóban, Oklahoma megint odafordult Mickeyhoz és mesélni kezdett.

— Oklahomában ilyenkor még meleg van... nyugodtan heverhetsz a napsütött, szabad mezőn... és micsoda ökörcsordák legelnek ott...!

Egy rongyos cipő repült az öreg csavargó ágya felé.

— Fogd be a szád, Oklahoma!...

A cipő nagyot koppant Oklahoma ágyán és az öreg elhallgatott. De félóra múlva, mikor már mindenfelől hortyogások hangzottak fel, közelebb húzódtott Mickeyhoz. Ravasz, pislogó szemével észrevette, hogy a fiatalember még nem alszik. Erre Oklahoma suttogva kezdett beszélni hozzá.

Oklahomáról mesélt...

Mickey nem tiltakozott, mint a többiek. Még jól is esett neki az öreg beszéde. Legalább eltereli a gondolatait erről a szomorú helyről, ahová jutott.

És Oklahoma alaposan kihasználta a helyzetet. Mesélt az olajkutakról, melyek a láthatár szélén olyanoknak látszanak, mint az óriási szunyogok, beszélt a kis házakról, a napsütött mezőkről, az ökörcsordákról, a cowboyokról...

Persze halkan, szinte morogva beszélhetett csak és az egyhangú duruzsolás közben Mickey észre sem vette, amikor elaludt...

Másnap reggel Mickey tisztán, de ugyancsak gyűrött állapotban kapta vissza a ruháját.

Valami reggelit is kapott, de a reggelinek nevezett lötty csak arra volt jó, hogy egy-két órára elkábítsa a gyomrát. Dél tájban már kínzó éhséget érzett.

Most ott állt a sorban megint, hogy ebédre egy tányér rossz leveshez jusson.

Oklahoma is ott állt a sorban. Ügylátszik, Mickey nagyon megnyerte az öreg csavargó rokonszenvét azzal, hogy végighallgatta előző este, mert Oklahoma most melléje furakodott és azt kérdezte halkan:

— Mickey, akarsz fejedelmi ebédet enni? Hagyjuk itt ezt a szeméttelépet és gyere velem. Megvendégellek. Van egy niklim...

...Rongyos nadrágjából valóban előhalászott egy ötcentest és megmutatta a fiúnak.

Mickey csodálkozva nézett Oklahomára. Azt hitte, hogy az öreg megbolondult.

— Egy nikliből akarsz fejedelmi ebédet enni? Hiszen azért legfeljebb egy perecet vehetsz...

Oklahoma sunyin mosolygott.

— Bízd csak rám. Mondom, hogy fejedelmi ebédet fogsz enni. Persze, nem ebből az öt centből. Ez egyelőre csak üzleti tőke. Ezzel fogjuk megkeresni a fejedelmi ebédet...

Mickey habozott. Oklahoma azonban megfogta a karját és magával húzta:

— Gyere csak velem... Megtanítlak valamire, amit még nem tudsz...

Oklahoma nyugodtan és biztosan ment előre, mint olyan ember, akinek határozott célja van. Mickey némán haladt mellette.

Kétszer megpróbálta, hogy felvilágosítást kapjon Oklahomától, de az öreg csavargó nem akart semmit sem elárulni tervének részleteiből. Csak annyit dünnyögött, hogy az öt cent tőkével üzletet fognak kezdeni. Olyan üzletet, melynek lehetőségei kimeríthetetlenek. Úgyes ember kezében, mint Mickey, aranybányává válhat...

De mikor Mickey a részletek felől kezdett érdeklődni, Oklahoma rögtön titokzatos hallgatásba burkolódzott. Csak arról biztosította ismét fiatal barátját, hogy az üzlet eredményeként még ma fejedelmien fognak ebédelni...

Mickey tehát kérdezősködés nélkül ment most már az öreg mellett. Forgalmas utcákon haladtak át, majd keresztülmentek a City Hall előtti téren, mely tele volt munkanélküliekkel.

Kis négergyerekek szaladgáltak a parkban és mindenkinek ajánlgatták, hogy egy nikliért kitisztítják a cipőjét. Kis ládában vitték a cipőtisztító szerszámaikat és csapatostul rohantak minden járókelő után. Édes gyerekhangon könyörögtek, csipogtak, marakodtak egymással, lecsaptak a reménybeli üzletfél cipőjére, mint verrebek a kenyérmorzsára, hogy elhalásszák a zsákmányt egymás elől...

Mickey, ha nála lett volna az öt cent és nem

Oklahománál, képes lett volna arra, hogy kipucoltassa érte valamelyik néger fiókával a cipőjét. Talán fényesre tisztított cipőben nem érezte volna magát annyira züllöttnek és nyomorultnak... Talán egy tiszta cipőben több reménnyel mehetne valami állás után. Háttha mégis kap valami munkát...

De a nikli, az egyetlen vagyon, melyet e pillanatban két ember magáénak mondhatott, Oklahoma zsebében volt, aki azt valami homályos üzletbe akarta befektetni...

— Hová megyünk? — kérdezte Mickey türelmetlenül.

Oklahoma most már nem titkolódzott, hanem széles gesztussal felfedte útjuk célját. Az ötvenhatemeletes Woolworth-felhőkarcolóra mutatott.

— Odal — mondta egyszerűen — egy kis befektetést eszközölünk...

— Mi az? — csodálkozott Mickey — csak nem akarod megvenni azzal az öt centtel a Woolworth-épületet?

Oklahoma komolyan rázta a fejét.

— Nem. Egész másirányú befektetésről van szó. Az öt- és tízcentes üzletben fogok vásárolni valamit...

Mickey bement az üzletbe, mert kíváncsi volt, hogy Oklahoma mit fog venni a nikliért? Legnagyobb csodálkozására azt látta, hogy a vén csavargó ahhoz a pulthoz lép, ahol brossokat, tűket, gombokat s egyéb, nőknek való csecsebecséket árulnak.

Oklahoma figyelmesen nézett körül, míg végre megtalálta azt, amit keresett. Egy dobozban gömbölyű gyöngyszemek fénylettek. A jelzőtáblácskán pedig az állt fölöttük, hogy három szem kerül öt centbe...

Oklahoma nagy gondossággal kiválasztott három gyöngyszemet, kifizette érte a niklit, aztán nagy lelki nyugalommal kifelé indult.

Mickey megdöbbenve imbolygott utána. Az utcán már nem tudta tovább fékezni kíváncsiságát és csodálkozva kérdezte, a három gyöngyszemre bámulva, ami opálosan csillogott Oklahoma kinyújtott tenyerén:

— Mi ez?

— Gyöngy — felelte Oklahoma nyugodtan, — Szép, fényes, csillogó gyöngyszem... Majd nem olyan, mint az igazi...

— De minek kell az neked?

— Ez a befektetés... Nevetséges, hát csak kell valami áru az üzlethez...

— Mondd el már, miféle üzletről van szó?

— A gyöngyüzletbe megyünk, fiam. Ezzel fogjuk megkeresni a fejedelmi ebédet. Nesze, tedd el ezt a gyöngyszemet, ezen te fogsz ebédelni, ezen a másikon én, a harmadikat pedig elteszem külön magamnak, mert holnap is kell enni...

Mickey kábultan nézett a tenyerében csilámló hamis gyöngyre.

— Nem értem — rázta a fejét.

Oklahoma megvakarja borotvátlan állát és édesdeden nevetett.

— Persze, hogy nem érted, mert zöldfülű munkanélküli vagy még. Ha olyan veterán munkanélküli leszel majd, mint az öreg Oklahoma, akkor majd többet fogsz tudni. Nekem mindig van egy pár trükköm raktáron, mert máskülönben hogy élne meg a szegény munkanélküli a mai világban, mikor olyan nagy a konkurrencia! Annyi az amatőr munkanélküli!

— A gyöngyről beszélj — sürgette Mickey.

— A gyöngyüzlet, fiam, igen egyszerű. Bemész egy vendéglőbe és osztrigát kérsz. Legjobb, ha osztrigalevest rendelsz, abban nincs semmi gyanus, eheti egy szegényebb ember is. Eszed az osztrigát, közben piszkálsz a fogad, megint eszel, megint piszkálsz és így becsúsztatod a gyöngyöt a szádba. Tovább eszed az osztrigát, aztán egyszerre csak felkiáltasz és csodálkozva kiveszed a szájadból a gyöngyöt...

— Kezdem érteni...

— Még nem értesz semmit. Lehetőleg akkorát kell kiáltani, hogy mindenki odanézzon. A tulajdonos is odajön és elsápad az irigységtől, mikor meglátja a gyöngyöt, amit az osztrigában talál. Gratulálni fog a szerencsédhez. Te pedig örömdobban fejedelmi ebédet eszel végig. Csak az ebéd végén veszed észre, hogy otthonfelejtetted a pénzedet. Nem baj, ott van a gyöngy! Otthagyod zálogban a tulajdonosnál, amíg elhozod neki a számla árát. Ha szerencséd van, a tulajdo-

nos még meg is veszi a gyöngyöt. Ad érte húszt vagy harminc dollárt és boldog, hogy olyan olcsón jutott hozzá. Ez az osztriga-trükk, Mickey, Van kedved megcsinálni?

Mickey habozva állt ott a gyöngyszemmel a kezében. Rosszul ment neki, a menházba szorult, de odáig még nem züllött, hogy így keresse meg a kenyerét. Eddig a becsület egyenes, de rögzös ösvényét taposta. Most a bűn sikos útjára lépjen? ... Hová vezethet ez?

Ámbár, ha egyszer, egyetlen egyszer megcsinálja, igazán nem nagy dolog! Elvégre is, mit akar vele elérni? Csak egy ebédet, jól akar lakni egyszer, amihez minden embernek joga van ...

A gyomrában most kínzó, vonagló szorítást érzett.

Ez döntött.

— Éhes vagyok — morogta és komoran, határozottan a mellényzsebébe csúszatta a gyöngyszemet.

Oklahoma helyeslőleg bólintott.

— Gyerünk ...

Mickey szóltanul követte Oklahomát. Hagyta magát vezetni, mint az álmjáró. Egy éhes álmjáró ...

A Harmadik Avenu-re értek. Végre Oklahoma megállt egy csinos kirakatú «sea-food»-vendéglő előtt.

— Menj be ide, — mondta Mickeynek az öreg — te jobban vagy felöltözve. Én szerényebb

vendéglőbe megyek. Valami olcsó csapszékben próbálok szerencsét. Este találkozunk a Misszióházban és elmeséled, hogy sikerült az üzlet...

— All right!

— Good luck, boy! Sok szerencsét, fiúl! — búcsúzott Oklahoma és megfordult...

Mickey utánanézett, de nem sokáig látta. Oklahoma eltűnt a járókelők tömkelegében.

3.

Mickey habozva állt a vendéglő előtt.

A trükk, amire Oklahoma tanította, határozottan ügyesnek tetszett előtte. De más dolog az, valamit elmondani és más megcsinálni!

Újból feltámadt benne az aggodalom, valami megnevezhetetlen szorongást érzett. Oh, a trükk sikerülni fog, az biztos... De egy hang mégis azt súgta neki belülről, hogy rosszat cselekszik, hogy amire készül, az szélhámosság.

Pillantása a kirakatra esett. Szép, nagy, kövér halak úszkáltak ott egy medencében, a medence körül pedig — jég és zöldség között — nagy, vörös rákok nyújtóztatták egymás felé hatalmas ollóikat, melyekkel sose fognak hadakozni többé. Osztrigák is voltak a kirakatban, meg egyéb ingyencségek, azonkívül ott lógott az üveg mögött az aranyszegélyes étlap is, mely a legfinomabb ételeket ígérte.

Mickey gyomrában megint jelentkezett a görcsös fájdalom. Most még erősebben vonaglott benne végig, mintha egy vaskéz kegyetlenül összaszeszorította volna belül...

Mickey a mellényszébébe nyult, hogy ott van-e a gyöngy?

Ott volt!

Nincs értelme semmi habozásnak...

Megigazította a ruháját és benyitott a vendéglőbe. Egyszerre elmúlt minden szorongása. Érezte, hogy most nyugodtan, természetesen kell viselkednie. Ez a siker legfőbb feltétele...

Leült egy asztalhoz és körülnézett. A vendéglőben kevesen voltak. Úgy látszott, hogy ennek a helynek lőrzközönsége van, mely korábban fejezi be az ebédet. Csak egy sovány, szemüveges amerikai ült még az egyik asztalnál, de már ő is éppen fizetett és távozóban volt.

A vendéglő hátsó falánál volt egy tengeri ritkaságokkal megrakott bár, amögött állt a tulajdonos.

Pincért nem látott Mickey sehol. Ügylátszik, a tulajdonos maga szolgálta ki a vendégeket. Erős, kővér ember volt, vörös arccal. Ügylátszott, hogy az arcát nemcsak a jó ételek, de a szabad levegő, a napsugár, a sós tenger fölött fujdogáló vidám szél is segített ilyen színűre konzerválni... Őszes haja simán volt a homlokába fésülve.

A tulajdonos odajött Mickeyhoz.

— Mi tetszik?

Mickey rendelt. Osztrigalevest kért. Négy-öt

osztrigával benne. A tulajdonos próbálta rábeszélni, hogy inkább csigalevest egyék. Clam-chowdert...

— Egészen finom, friss clam-chowderünk van...

— Köszönöm, én osztrigalevest szeretnék enni!

— Igenis — hajolt meg végre a vendég akaratára előtt a vendéglős és hátra sietett.

Mickeynek most másfelé kószált a pillantása. A pénztárban egy fiatal lány ült. A lány nem volt különös szépség, de Mickey pillantását mégis úgy vonzotta maga felé, mint a mágnes.

Miért?

Talán mert Mickey olyan régen nem beszélt rendes urilánnyal. Másfél év óta, mióta elvesztette állását, alig beszélt nővel. Ideje lett volna, de nem volt sem kedve, sem pénze hozzá. Már pedig a nő minden körülmények között pénzbe kerül. Ha csak sétál vele, hacsak virágot vesz, vágy a moziba mennek...

Ez a lány pedig, aki ott ült a pénztárban, nagyon rendes, finom urilánynak látszott. Hullámos, fekete haja körítette fehér homlokát, a szeme rendkívül értelmesen csillogott és ajkai körül valami különösen kedves vonás bujkált.

A tulajdonos megérkezett az osztrigalevessel és Mickey figyelme most teljesen az evés felé fordult.

A leves jó volt.

Az osztrigákból lenyelt kettőt-hármat, kenyeret is evett hozzá, mire bámulatos gyorsan eltűnt az éhsége. Úgy látszik, az elmúlt másfél esztendő alatt gyomrának igényei alkalmazkodtak a viszonyokhoz.

Az éhség helyett azonban Mickey megint valami ideges izgalmat kezdett érezni. Most először fog csalni életében! Így érezheti magát az ujong ez első ütközet előtt.

De hiába, már nem lehet meghátrálni. Evett és nem tud fizetni. Nincs egy fillér sem a zsebében. Már nem léphet vissza. Végig kell csinálni, amire vállalkozott...

Mickey egyre halogatta a cselekvést. Megint a pénztárban ülő lányra nézett s az az érzés fogta el, hogy ebbe a lányba szerelmes tudna lenni. Persze, ha tisztességes ember volna, akkor gondolhatna ilyesmikre. Akkor ide jöhetne ezentúl is, hogy láthassa a lányt, beszélgethessen vele...

De hogy juthatnak ilyen butaságok az eszébe! Éppen most, amikor a bűn útjára lép. Amikor biztos, hogy sose fog idejönni többé, csak most kikerüljön innét...

A tulajdonos valamit számolt a tengeri ritkaságokkal megrakott bár mögött. Úgy látszik, nem tudott eredményre jutni a számítással, mert odavette a papírost a pénztárban ülő fiatal lányhoz.

— Jenny, drágám, számold csak össze.

— Szívesen, apus — mondta a lány és mosolygott. — De miért nem adtad mindjárt ide?

Tudod, hogy a végén úgyis nekem kell ulána számolnom...

— Tehát Jennynek hívják — gondolta magában Mickey — és a tulajdonos lánya...

Jenny e pillanatban valóban csinosnak látszott. Mikor az apjára mosolygott, kicsillantak egészséges, fehér fogai és az arcán lágy, szinte gyermekes vonások jelentek meg...

Mickey szégyenkezést érzett.

Bántotta, hogy a lánya szemeláttára kell becsapnia a vendéglőst. Pedig az idő sürgette. Már úgyis sok időt pazarolt el. Most elő kell vennie a gyöngyöt...

— Mire vársz? — biztatta Mickey önmagát — meg kell csinálni...

Idegesen merítette kanálát a levesbe és csodálkozva vette észre, hogy a keze reszket...

4.

Hagyjuk el most Mickeyt e gyötrelmes pillanatban. Menjünk a Harmadik Avenueről előkelőbb tájra. Nem is kell messzire menni, csak két keresztutcat kell végigjárni és már ott vagyunk a Fifth Avenuen...

Amint odaérünk, egy ékszerészüzlet tűnik a szemünkbe. Nem a legelőkelőbb, nem éppen Cartier, de azért igen szép kirakata van. Egyike a Fifth Avenue előkelő ékszerészleteinek.

A kirakatban briliánsokkal kirakott karkö-

tőktől körülvéve, egy fekete bársony tálca van, melyen igazgyöngyök fénylenek. Tejfehér ragyogással fekszenek a fekete bársonyon, mintha arról az időről álmodnának, mikor a tenger mélyén egy sötét kagylóban pihentek, vagy arról az időről ábrándoznának, mikor egy női mell, finom, meleg, élő bársonyán fognak csillogni...

A kirakat előtt karcsú, jól öltözött fiatalember áll. A fiatalember gondolkozva nézi a gyöngyöket. Mintha azon gondolkodnék, hogy milyen ékszer vegyen az imádott hölgynek...?

De a látszat csal. A fiatalember egész másírányú gondolatokkal foglalkozik. Akik ismerik őt, azok hamar kitalálnák, hogy mi forog a fejében.

A jól öltözött fiatalembert ugyanígy baráti körökben Villám Jacknek hívják.

Jack meg is érdekelte ezt a nevet. Az volt a jelszava, hogy „a kéz gyorsabb, mint a szem“ és ezt a mondását bűvészi kezűgyességgel gyakran igazolta is.

Jack pillanatnyi tűnődés után az ajtóhoz lépett és bement az ékszerüzletbe.

— Egy nyakkendőűt szeretnék nézni, — mondta hanyag eleganciával a pult mögött hajlongó ékszerésznek..

— Yes, sir, — mondta az ékszerész és egy dobozt vett elő a pánccs szekrényből. Különböző nyakkendőűket mutatott, de Villám Jack egyiket sem tartotta megfelelőnek. Végre azonban egyet beletűzött a nyakkendőjébe, a tükörhöz lé-

pett, megnézte magát, aztán gondosan kivette a tűt és visszaadta a főnöknek.

— Ez sem az, amire gondoltam, — jelentette ki, — ilyesformát szeretnék, csakhogymás gyönggyel...

— Kérem, kicserélhetjük a gyöngyöt, — felelte a főnök előzékenyen és felnyitotta belülről a kirakatablakot. Gondosan, lágy mozdulattal vette be a kirakatablóból a fekete bársonytálcát, melyen a tenger nemes könnyecsepjei csillogtak.

Villám Jack azonban nem nézett oda. A karórájára nézett.

— Nem érek rá. Találkám van, ugyanis...

— Óh, kérem, csak egy pillanat az egész, — lelkesedett a főnök, — méltóztassék csak megtekinteni... Ilyen gyönyörű gyöngyök... Kéves ilyen kollekciót lehet találni a városban. Csak egy pillanat...

— Ha csak egy pillanatig tart, — felelte Jack kegyesen, — az más! Akkor lássuk...

És már vizsgálgatta is a gyöngyöket, közvetlen közelről. Válogatott köztük...

Ekkor az ajtón egy idős hölgy jött be. Az idős, kövér hölgyet lakkcipős, csíkosnadrágos, szóval teljesen szalonképesen öltözött öregúr kísérte. A férje volt-e, vagy a titkára, azt nem lehetett megállapítani. A főnök úgy látszik, tudta, hogy nem is fontos, csak a hölgy számít, mert az övé a pénz, ő veszi az ékszereket.

Az ékszerész udvariásan hajolt meg az idős, kövér hölgy felé.

Ez a pillanat ismét elég volt Villám Jacknek arra, hogy beigazolja jelmondatát, mely szerint a kéz gyorsabb, mint a szem.

Ahogy a művész eltünteti a galambot a színpadon, úgy tűnt el egy gyöngyszem Villám Jack ujjai között.

Mire a segéd visszafordult, Jack már unatkozva ásított és hanyagul mondta:

— Nincs most több időm, mert elkésem a találkámról. De legközelebb kiválaszthat nekem valami szépet...

— Legyen szerencsém — felelte az ékszerész és visszatevette a bársonytálcát a kirakatba. Gyors mozdulatokkal végezte ezt, hogy mielőbb a gazdag, idős hölgy rendelkezésére állhasson, akiben jobb vevőt sejtett.

Efeletti izgalmában észre sem vette, hogy a gyöngyszemek közül egy darab hiányzik...

5.

Villám Jack nyugodtan és lassan ment az utcán. Kötelező szabálynak tartotta magára nézve azt a közmondást, hogy lassan jársz, tovább érsz. Ha siet, azzal csak azt éri el, hogy feltűnést kelt és hamarabb megcsípik egyszer...

Igy tehát bármennyire is szeretett volna már kikerülni ebből a zónából, elegáns, lassú léptekkel igyekezett előre. Még akkor sem gyorsította meg a lépteit, mikor a Negyedik Avenue felé

menet észrevette az egyik ablaküvegből, hogy Conelly követi...

— Damn itt! — morogta a fogai között dühösen és ijedten Jack.

... Régi ismerősök voltak, de Villám Jack sohasem szívelhette Conellyt. Nemcsak azért nem szerette, mert Conelly detektív volt, de egyéb kifogásai is voltak ellene. Így például a modora.

Conelly vallatási módszerei közé tartozott például a fokozott nyájasság, de Villám Jack borsódzó háttal gondolt erre a nyájas modorra.

— Az ördög szereti az udvarias bóhért — mondta magában.

Jack újra benézett egy kirakat ablaküvegébe és onnan látta, hogy Conelly fokozott tempóban követi. Tehát nyilvánvaló immár, hogy a detektív észrevette őt és így bizonyosra vehető, hogy meg fogja szólítani.

Most már csak az kérdés, vajjon látta-e Conelly, hogy Jack az ékszerészüzlethől jött ki? Ha látta, akkor egész biztosan baj van. De ha nem látta, akkor is meg fogja Jacket szólítani és érdeklődni fog tőle a séta céljai felől. Nehéz lesz vele elhiteni, hogy Jack már féléve a becsület és tisztesség keskeny ösvényét tapossa...

Jack a Harmadik Avenue sarkára ért.

Villámgyorsan száguldottak a gondolatai. Még egy pár pillanat és Conelly itt lesz a háta mögött. Ráteszi nehéz kezét a vállára és nyájasan felszólítja Jacket, hogy menjenek be egy kapu alá.

Oh, az az undorító nyájassági...

Olyan utálatosan kíváncsi természetű ez a Conelly! Ha nem is látta Jacket kijönni az ékszerészüzletből, akkor is meg fogja motozni a kapu alatt...

Jack víziószerűen látta előre az események lefolyását, látta maga előtt Conelly nyájasan csodálkozó arcát, amint megtalálja a gyöngyszemet nála és hallotta a fürkésző kérdéseket, hogy miként jutott hozzá?...

Nem, ezt igazán nem kockáztathatja meg. Ennek nem szabad bekövetkeznie! Itt gyorsan kell cselekedni...

Villám Jack befordult a Harmadik Avenue sarkán, ahol meglátott egy «sea-food»-vendéglőt. Arra felé irányozta a lépteit.

3

Mickeynek még mindig reszketett a keze

Most kellene elővenni a gyöngyöt...

— Csak az a lány ne lenne itt — sóhajtott magában és hirtelen, székenkezve, lesütötte a fejét, mert a pénztárban ülő Jenny feléje nézett.

Pedig éppen e pillanatban nyúlt a mellényzsebébe, hogy a gyöngyöt elővegye, de oly gyorsan kapta el ismét a kezét, mintha parázs égette volna meg. Olyan zavarba jött, hogy azt sem tudta, mit csinál, csak kapkodott úrra a leveshez...

Szerencsére ebben a pillanatban kinyílt a vendéglő ajtaja s Mickey megkönnyebbülve érezte, hogy ez eltereli kissé a figyelmet róla. Ő is az ajtóra nézett, amelyen át egy jól öltözött fiatalember lépett be a vendéglőbe.

Villám Jack volt.

Mickey nem ismerte, sose látta azelőtt és ezért nem is figyelt rá. Nagyon el volt foglalva a saját dolgával.

Pedig jobban tette volna, ha az idegen fiatalemberre figyel, aki már az ajtóban egy pillanatra olyan furcsán mozgatta a szemét, mintha intett volna neki. Aztán gyorsan haladt végig az asztalok között s amikor Mickey mellé ért, véletlenül meglökte.

Mickey nem tudta mire vélni a dolgot és nem is hederített rá.

Feltűnt ugyan neki, hogy a jól öltözött fiatalember nem kért bocsánatot azután, hogy meglökte, de ez volt minden, amit Mickey az egészről észrevett. Ha Mickey járatosabb lett volna az alvilág szokásaiban és jeleiben, talán jobban megfigyelte volna a dolgot és megértett volna egyet-mást.

Igy azonban igazán nem vette észre, hogy a fiatalember az összeütközés pillanatában valami borsószem nagyságú, fénylő gömbölyűséget pottyantott a levesébe...

A következő percben egyebek is történtek, amiket Mickey nem értett.

Alig ült le ugyanis a jól öltözött, de udvariati-
lan fiatalember egy másik asztalhoz, a vendéglő
ajtájában megint megjelent egy gentleman.

Mickey ezt a gentlemant sem ismerte, aminek
egyelőre csak örülhetett. Az utóbb érkezett
gentleman ugyanis detektív volt. Maga Conelly.

Az utóbb érkezett gentleman nem jött be a
vendéglőbe, csak az ajtóból jártatta körül szemét
a termen. Ránézett a jól öltözött fiatalemberre.
Ügylátszik ő volt az, akit keresett, mert a mutató-
ujját begörbítve, intett neki, hogy jöjjön ki.

Villám Jack ártatlanul csodálkozó arcot vá-
gott, mintha azt kérdezte volna:

— Engem keres Mr. Conelly? Ugyan mi jut
az eszébe?

De nem mondta ezt, nem szólt semmit, csak
készségesen ment az ajtóban álló Conelly felé.

— Halló, Villám Jack, — üdvözölte Conelly —
szeretnék magával beszélgetni. Jöjjön csak kicsit
sétálni. Majd megebédel később ...

Villám Jack nem ellenkezett. Miért is ellenke-
zett volna? A gyöngy nem volt már nála, mit
lehet rábizonyítani? Semmit!

Vette tehát a kalapját és nyugodtan követte
Conellyt.

Elmentek.

Mickey nem értett semmit az egész dologból,
de nem is érdekelte. A saját dolgaira tért vissza
a gondolata. Most kell elővenni a gyöngyöt...

De amint belemerítette kanalát az osztriga-

levesbe, akkor vette észre, hogy izgatottságában már igazán azt sem tudja, mit csinál. Hiszen már elővette a gyöngyöt az előbb, csak hogy nem a szájába dugta, ahogy Oklahomával megbeszélték, hanem a levesbe tette. Ott csillog előtte a kanálban!

Mickey őszinte meglepődéssel kiáltott fel.

Ezt jól csinálta! A meglepődést egész természetesen játszotta el...

A vendéglős csodálkozva emelte fel a fejét a tengeri ritkaságokkal megrakott bár mögött. Aztán olyan fürgeséggel, amit egy kövér embertől nem is lehetett volna várni, odajött Mickey asztalához.

— Mi az? — kérdezte — mi történt?

És aggódva hozzátette:

— Talán hajsza volt a levesben?

— Gyöngyöt találtam... — dadogta Mickey — gyöngyöt az osztrigában...

A vendéglős arca színt változtatott. A vörösből valamivel sötétebb vörös lett. Aztán nyelt egyet, mintha elfojtaná, ami a nyelvére tódult. Talán gratulálni akart Mickey szerencséjéhez?...

Dehogy is.

Összehúzta a szemöldökét és a hangja szigorúvá vált.

— Ezt a trükköt már ismerjük — mondta ridegen — persze, most az következik majd, hogy az ebéd végén nem tud fizetni és itt hagyja biztosítékkul a gyöngyöt...

Mickey érezte, hogy forró vérhullám tódul a fejébe. Az arca egyszerre olyan vörös lett, mint a kirakatban pompázó rákok és a szeme előtt tüzes karikák kezdtek imbolyogni. E pillanatban forró vágyat érzett aziránt, hogy a föld megnyíljon alatta és ő nyomtalanul elsüllyedjen. De ha már ez lehetetlen, legalább felugorhatna és elszaladhatna innen valahová!...

Csodálatosképen nem érzett semmi félelmet, csak égő szégyenkezés sütötte az arcát. Hogy mindennek éppen ezelőtt a szép, becsületes-zsemű leány előtt kell vele történni! Most már elbukott, mindegy, a rendőrségre kerül, onnan pedig a börtönbe. Jaj, csak legalább ez a lány ne lenne itt, ő ne látná a megszégyenülését...

De Jenny ott volt! Oda is nézett a pénztárból. Csodálkozva szállt a pillantása Mickey felé, majd az apjára nézett, aztán csendesen felkelt a pénztári székből és megindult feléjük...

7.

Mickey látta, hogy Jenny szelíden ráteszi az apja karjára a kezét.

— De apuskám — hallotta Mickey a lány leányhangot — vizsgálj meg előbb, hátha valóban...

A vendéglős bosszúsan felelt valamit. Dörmögő hangja volt és Mickey izgalmaiban szinte nem is értette, hogy mit beszél. Mint amikor lidérc-

nyomáson álmukban csak a mozgást látjuk, de nem értjük a szavakat...

Nyilvánvaló volt, hogy a vendéglős a gyors cselekvések embere volt és rögtön elégtételt akart venni. Most látszott meg, hogy kövérsége mögött nagy testierő is rejtőzik. Talán tengerész volt valaha... Hátha még azt tudta volna Mickey, hogy az öreg a haditengerészetnél megnyerte valaha a hajóhad boxoló-bajnokságát...

Hatalmas tenyere máris görcsösen ökölbe szorult. A bütykök úgy meredtek ki belőle keményen, mint egy vas-boxeren...

De Jenny fehér keze most rásimult erre a vastag ökölre.

— Apuskám... — mondta szelíden és félrehúzta az apját.

Valami mágikus varázs lehetett a könnyű leánykézben, mert a kövér óriás mogorván engedelmeskedett.

— No ne félj... — dünnyögte — nem bánom... Csak átadom a rendőrségnek...

Jenny most még távolabb vonta az apját és suttogva beszélt hozzá. Mickey lázasan figyelt és most már tisztán hallotta a szavakat.

— Olyan becsületesnek látszik — suttogta Jenny, — hátha mégis igazi a gyöngy?...

— Jó — mondta a vendéglős és visszajött az asztalhoz. Komoran fordult Mickeyhoz.

— Mutassa, fiatalember... Érték valamit a gyöngyökhöz...

A gyöngy ott feküdt az asztalon és gúnyosan csillogott a leveses kanál mellett.

— Legjobb lenne hirtelen felkapni és lenyelni... — gondolta Mickey.

Már ki is nyújtotta a kezét, hogy megvalósítsa ezt a szándékát, de reszkető kezét megelőzték a vendéglős vastag ujjai.

A vendéglős már kezébe is vette a gyöngyöt.

A világosság felé tartotta, keresztülnézett rajta, aztán a tenyerére fektette, méregette a súlyát, miközben az arca csodálatos változáson ment át.

Mosoly kezdett derengeni az ajka körül, a szemében pedig izgalom gyúlt ki, mint aki csodát lát.

— Igazgyöngy — állapította meg végre a szakértő biztosságával, de mégis álmélkodva.

Mickey homlokán verejtékcseppek csillogtak; igazi verejtékgyöngyök.

— Ér valamit?... — hebegte kábultan. Nem képzelte, hogy a vendéglős csalódik. Bizonyára csak ugratni akarja...

A vendéglős azonban komolyan mondta.

— Hogy ér-e valamit? Legalább ötven-hatvan dollárt...

— Na látod apus — szólt közbe Jenny, — te pedig elhamarkodtad az ítéletedet és megsértetted a vendégünket...

Mickeynek még ideje sem volt felocsudni első élmületéből, máris olyasmi történt megint, amittől úgy érezte, hogy szédülni kezd. Jenny ugyanis

rámcsolygott a fiatalemberre, olyan édes nézés-
sel, hogy attól Mickeynak egyszerre melege lett.
És a lány puha keze is kinyúlt feléje és lassan a
kezébe simult.

— Bocsánatot kérünk...

Mickey csak bólintott, hogy minden rendben
van, de hang nem jött ki a torkán. Megmenekült,
de mégis irtózatosan félszeg helyzetbe került. Be-
csapja ezt a két, rendes, becsületes embert! Ezek
most azt hiszik, hogy a gyöngy igazi. Az a vacak,
amit Oklahoma vett az ötcentes üzletben...
Hogy is tévedhetnek ennyire! Ha másról nem,
az ő arcáról is leolvashatnák, hogy alávaló csaló-
val állnak szemben...

Mickey halálos szégyenkezést érzett. Kétszer is
megköszörülte a torkát, míg végre a vendéglős
felé fordulva, megszólalt.

Jennyre nem is mert ránézni, csak a vendég-
lős felé suttogta rekedt hangon:

— De nekem tényleg nincs pénzem kifizetni
az ebédet... Másfél éve vagyok munka nélkül...

— Nem baj — ütött vidáman a vendéglős
Mickey vállára, úgy, hogy szegény összerzezzent
— megveszem magától a gyöngyöt. Tíz éve veze-
tem ezt a vendéglőt, de ez az első igazgyöngy,
amit itt találtak. Nem is adom tovább, elteszem
emlékbe...

Lelkesedő arccal kiáltott fel.

— Berámáztatom!

És már elő is húzott a zsebéből egy húsz dol-
láróst és nyújtotta Mickey felé.

De Mickey tagadólag rázta a fejét. Nem is tudott szólni, csak a fejével bizonyította, hogy nem... nem adhatja el a gyöngyöt...

— Persze — mondta a vendéglős kissé csalódott arccal — igaza van, ha jobb árat akar érte...

És elővett még egy húszdollárost.

Mickey még mindig a fejét rázta. Nem is nézett a pénzre, behunyta a szemét és nyögve, de makacsul ismételte:

— Nem adhatom el... Nem adhatom el...

A vendéglős ámultan nézett az emberére.

— Mért ne adhatná el? ... Hiszen a magáé, maga találta! A természet adta, maga fedezte fel, tehát a törvény szerint is a magáé...

— Nem — felelte Mickey — mégsem fogadhatok el érte pénzt...

Most Jenny szolt közbe szelíden.

— Mért ne fogadhatna el érte pénzt? Az imént hallottam, mikor azt mondta, hogy másfél éve nincs munkája...

— Mi az a másfél év? — vont a vállát Mickey önérzetesen, — mások három-négy éve vannak munka nélkül...

A vendéglős a lányára nézett. Mintegy biztatta ezzel a pillantással a lányát, hogy segítsen neki. Meg kell gyúrni ezt a különös, makacs fiút. A gyöngyöt, amely itt látott napvilágot, nem szabad kiengedni az üzletből...

— De én szeretném, ha eladná nekünk... nagyon szeretném... — mondta most lágyan Jenny, szinte könnyörögve.

Mickey megremegett.

— Nem adhatom el... — nyögte — ...de ha
őhajtja... Miss Jenny... magának adom...
ingyen!

— Ajándékba? — kiáltott fel Jenny csodál-
kozva.

— Ajándékba! Azaz... dehogy ajándékba...

Mickey összezavarodott és megint megma-
csolta magát.

— Hiszen tulajdonképpen a maguké — mondta
ismét a vendéglős felé fordulva — a maguk
osztrigájában volt.

— Igen, de maga megvette ezt az osztrigát —
felelte a vendéglős — ennél fogva...

— Dehogy vettem meg — vitatkozott Mickey,
— hiszen nem fizettem ki. A törvény szerint te-
hát a magáé. Illetve, ha tőlem függ, Miss Jen-
nyé...

Jenny néma csodálkozással hallgatta ezt a fur-
csa vitát. Hol az apjára nézett, hol Mickeyra.
Micsoda különös fiatalember ez!

Másfél éve nincs állása, nem tudja kifizetni az
ebédjét és egy igazgyöngyöt akar ajándékozni
neki!

Igazán bolondos fiú! De azért kedves, rokon-
szenves...

Jenny egy picit gondolkozott, aztán hirtelen
félrevonta az apját.

Mickeynak most az a gondolata támadt, hogy
ideje volna elmenni. Most már valószínűleg nem

fogják megakadályozni. Az ajtó felé fordult, de valami visszatartotta.

Úgy érezte, hogy az, amit Jenny sugdos az apjának, rávonatkozik. Láta, hogy a lány elpirulva, nekimelegedve magyaráz valamit az apjának.

Mickey levette a fogasról a kalapját, de közben feszülten figyelt.

— Azt mondtad akkor apus — hallotta a lány hangját, — hogy ide vennél valakit magad mellé az üzletbe... Hátha legközelebb megint rádjön a hátfájás?... Kérdezd meg tőle, hogy volna-e kedve belépni hozzánk? Hiszen azt mondta, hogy másfél éve nincs állása...

— De ha nem ért a mesterséghez... — dörögte az öreg.

— Majd megtanulja... Nem olyan nagy tudomány! Igyekezett dolgozni az egész...

— Nem bánom — mondta a vendéglős és Mickeyhoz lépett.

Mickey azonban nem várta be a kérdést. Hiszen mindent hallott.

— Dolgozni? — kiáltott fel Mickey lelkesen, — dolgozni igen!... Az más! Boldogan...

De a következő percben már úgy látszott, mintha egy sötét árnyék suhant volna végig az arcán. Nem a lelkesedése lohadt le a tisztességes munka iránt, hanem egy hirtelen jött gondolat szomorította el...

Nem léphet be ebbe az állásba! Hiszen előbb-
utóbb rájönnek a csalásra.

Ha becsületes úton jutott volna ehhez a munkához, az más lenne. Akkor itt maradhatna! Milyen jó is lenne...

Becsületesen dolgozna, fizetést kapna, új ruhát venne és naphosszat láthatná Jennyt... és néha talán hazakisérné... megfogná a kezét... Eh, számárság erre gondolni! Nem maradhat itt!

A végén mégis csak rá fognak jönni, hogy a gyöngy hamis! Kiderül, amint az első ékszerész meglátja a gyöngyöt, kiderül, hogy becsapta őket, hogy közönséges, ócska trükkkel férközött a bizalmukba. Akkor aztán kidobják! És hogy fog Jenny ránézni, milyen megvető pillantással... Micsoda megszégyenülés lesz az...

— Beállhat akár rögtön is — jelentette ki a vendéglős.

Mickey szégyelte volna most már azt mondani, hogy nem fogadja el az állást. Ügyetlenül kezdte forgatni a kalapját a kezében.

— Haza kell mennem előbb... — hebegte zavartan — a ruháimért... de estére eljövök

— Biztosan — mondta Jenny és a kezét nyújtotta.

Mickey megint a kezei közt érezte a lány kezét. Édes áram bizsergett a testén keresztül. Milyen meleg kis jószág! Mintha egy dobogó szívű madárfióka simulna a tenyerébe...

— Biztosan — felelte Mickey halkán és lesütötte a szemét.

Aztán elengedte Jenny kezét, gyorsan köszönt és határozott léptekkel kiment az ajtón...

*

Jenny a távozó után nézett. Észrevett valami bizonytalanságot a hangján. Az is különös volt kissé, ahogy a fiú lesütötte a szemét, mikor kezét fogott vele.

De Jenny ezt a zavart csak érzékenységnek vette. Egy kis lelki emóció. Egész természetes. Sőt — szinte kedves...

A vendéglős azonban valami mást látott Mickey arcán, mert egész másképp nézett utána, mint Jenny.

Ő gyanakodva nézett. Aztán odafordult a lányához és csendesen mondta:

— Ez nem fog visszajönni...

— Vissza fog jönni, apus — felelte Jenny meggyőződéssel.

8.

Mickey gyors léptekkel ment ki a vendéglőből, de amint betette az ajtót maga mögött, a léptei lassúkká váltak. Mintha ólom lenne a lábaiban, amely lehúzza. Átment az utca másik oldalára és ott megállt.

Visszanézett a kis vendéglőre.

— Nem fogok visszamenni — gondolta szomorúan. — Micsoda aljas komédiát játszottam

el előttük! Hogy becsaptam őket azzal a hamis gyönggyel. Nem tudnék többé annak a lánynak a szemébe nézni...

Pedig szerette volna Jenny szemét látni. Az csillogott előtte, mikor lassan elindult a magas vasút alatt, az utcai villanyossínek mentén. Észre sem vette, hogy a villanyos majdnem elütötte. Csak arra eszmélt föl, hogy a kalauz rettentően csapkodja a csöngőt és káromkodik.

De szerencsére nem történt semmi baj.

Mickey meg sem ijedt, csak elnézően gondolta magában.

— Milyen szórakozott vagyok! ... Igazán nem szabad Jenny szemére gondolnom, mert még elgázol a villanyos...

Nem is gondolt Jenny szemére ezután, hanem — csak a kezére. Milyen bizakodva nyújtotta a kezét neki az a lány. Várja, hogy visszajöjjön...

Most egyszerre arra eszmélt fel, hogy egy autótaxi hirtelen fékez előtte. A fék sikongott és a soffőr dühös mondataiból Mickey megértette, hogy majdnem az autó kerekei alá került. A soffőr kiugrott a kocsiból és öklével hadonászott Mickey orra előtt.

Mickey rémülten ment tovább.

— Egyáltalában nem szabad Jennyre gondolnom — morogta magában, — mi az ördög bújít belém, hogy nem tudok szabadulni az emlékémtől?...

Ekkor már az alsóváros felé járt, közeledett

a Boweryhez. Rongyos embereket látott, akik odaléptek a jobban öltözött járókelőkhöz és egy csésze kávéraivalót kértek.

Ez visszaterelte Mickey gondolatait az életre. Itt van újra a Boweryn. Mit fog vacsorázni? Hiszen nincs egy cent sem a zsebében!

Nem baj, majd csak adnak valami lötyöt a Misszióban. És éjjel megint ott fog aludni a sivár, szürke teremben, a nyomoruság raktárában, több száz más társával együtt. Oklahoma beszélni kezd majd Oklahomáról, mire a többiek cipőket vágnak hozzá, hogy hallgasson. Valószínűleg ő is hozzávágja majd a cipőjét! Nem kíváncsi már ő se Oklahomára, egész máshol jár az esze...

Odaért a Misszióhoz.

Néhány csavargó ödöngött csak a kopott épület előtt. A többiek szerteszéjjel vadásztak a városban a szerencse után.

Mickey Oklahoma után érdeklődött. Eszébe jutott, hogy az öreg csavargó ugyancsak a gyöngy-trükköt akarta valahol elsütni s azzal biztatta, hogy azután itt találkoznak majd.

De Oklahoma nem volt sehol.

Mickey kutatva nézett fel és alá, várakozott, majd kérdezősködni kezdett mindenkitől Oklahoma után. De Oklahomát senki sem látta, mióta elment.

— Ügylátszik, rosszabbúl járt, mint én — gondolta magában, — biztos rajtavesztett s azóta már a rendőrségen ül...

De Oklahoma nem a rendőrségen ült, hanem egy „dining-car“-ban a legszélső Avenuen, mely Newyork keleti oldalán, az East River mellett futott.

Ezt a «dining-car»-t, vagyis a Vagón-vendéglőt választotta ki a vén csavargó működése színteréül. New York külső részein, sőt az országutakon is sok ilyen vagón-vendéglő van, mely kerekeken nyugszik. Azért rendezik be vagónban, hogy ne kelljen házbért fizetni. Felállítják valami üres telken, aztán, ha nem megy jól, akkor egyszerűen eltolják valami más helyre.

De ez az étkezőkocsi, amibe Oklahoma beült szerencsét próbálni, egészen jól ment. Ott volt az East River mellett, ahol sok mindenféle hajós nép, rakodómunkás, szóval szegény ember lédörög. Szemben — a folyó közepén — volt a Blackwell Island a dologházzal, börtönnel, a prostituáltak kórházával és az örültekházával. Egy kis hajó vitte át az orvosokat, ápolókat és látogatókat a szigetre, ahol New York emberszermetjét gyűjtötték össze...

Az East River partján pedig ott állt a kerekeken nyugvó vendéglő, amely rendszerint zsúfolva volt.

Oklahoma beült ide, megrendelte az osztrigalevest és nyugodtan kezdte kanalizni. Vén róka volt az öreg, nem egyszer csinálta már ezt a

trükköt és most is teljes bizalommal indult neki a dolognak.

Csak akkor kezdett melege lenni, mikor látta, hogy egy hajósapkás fickó meglehetősen részegen odament a vendéglőshöz és az aranygyűrűjét ajánlotta fel további italokért. Ebben még nem lett volna semmi különös, de ami Oklahomát megdöbbenettette, az volt, hogy a görög vendéglős választóvizet vett elő és úgy vizsgálta meg a gyűrűt.

— Tyü, — mondta magában Oklahoma — ez ért az ékszerekhez! Ezt nehéz lesz becsapni...

Oklahoma izzadni kezdett. Hogy másszon ki a csávából? Pedig kell valamit csinálni, mert ha nem tud fizetni a végén, itt nem számíthat ki-méletre, alaposan összeverik...

A görög vendéglős hátravonult a kamrájába, Mosdani ment...

Oklahoma megragadta az alkalmat. Egy matróz ült mellette, aki épp e pillanatban engedte az öklére a fejét, hogy elaludjon.

Oklahoma meglökte, mire a matróz csodálkozva nézett fel. Ámulatlan nézett Oklahomára, aki épp e pillanatban köpte ki szájából a gyönyört.

— Itt volt az osztrigában... Ilyen szerencsével Ezt meglehetősen halkán mondta, hogy a többiek ne hallják és ne keltsen túlságos feltűnést, de a mámoros matróz még így is hangosnak találta.

— Csittl — figyelmeztette Oklahomát — ne olyan hangosan, mert elveszik tőled...

Oklahoma rémülten nézett körül...

— Igazad van testvér... Tartsad te magadnál... Jó? Csak adj öt dollár biztosítékot, hogy nem szöksz el vele...

A matróz eltette a gyöngyöt és átadott Oklahomának öt dollárt. Aztán újabb italt rendelt és bambán vigyorgott. Arra gondolt, hogy a gyöngyöt a babájának fogja adni. No, ehhez is olcsón jutott hozzá...

Oklahoma pedig, amikor a vendéglős visszajött, rögtön kifizette az osztrigalevest és — amikor a matróz nem látta — kisurrant az ajtón...

De nem ment vissza egyenesen a Misszióházba, hanem előbb betért egy speak-easybe. Onnan ki sem jött aztán, amíg az öt dollárból tartott. Előbb gint, majd whiskyt ivott. Nagyon dühös volt, hogy a kormány, miután megengedte az italt, olyan magas vámokat szabott. Dollár és huszonöt cent adó egy liter whisky után!... Ki hallott már ilyet...

Bánatát újabb wyhiskybe fojtotta. Mire végre elhagyta a speak-easyt, már nem fájt neki semmi. Nem szidta a kormányt a magas szeszadó miatt, hanem kiment a parkba és egy padon kiáludta magát. Aztán került vissza a Misszióházhoz, ahol Mickey aggódva várta.

— Azt hittem már, hogy a rendőrségen ülsz — fogadta Mickey.

Oklahoma büszkén húzta ki magát rongyai között.

— A gyöngy-trükk miatt? Hogy képzeled azt? Sokkal öregebb róka vagyok én, semhogy ilyen kis ügyet ne tudnék lebonyolítani. Öt dollárért adtam el a gyöngyöt. Hát neked hogy sikerült?

Mickey nem felelt. Felvonta a vállát s látszott rajta, hogy nem akar nyilatkozni. Ebből min-gyárt azt következtette Oklahoma, hogy a ba-rátja nem nagy eredménnyel dolgozhatott.

— Ne búsulj — vigasztalta — talán holnap majd jobban sikerül valahol máshol...

De Mickey a fejét rázta.

— Köszönöm, nem kérek belőle... Nekem elegendő volt a gyöngyüzletből...x

10.

— Furesa emberek maguk — mondta Villám Jack a detektívnek —, az ember szeretne a be-csületes útra térni, de maguk nem hagyják. Lép-ten-nyomon belekötnek...

— Jól van, jól van, fiacskám — mondta nyá-jasan Conelly — hiszen csak barátságos beszél-getésről van szó. Az ember a barátjával is meg-álj beszélgetni és megkérdezi tőle, hogy mit csinál? Én is csak azt szeretném tudni, hogy mit csináltál a Fifth Avenuen?

— Sétáltam, — felelte Jack — sétálni csak szabad, nem? Azt hiszem, hogy a Fifth Avenue

éppúgy az enyém, mint a magáé. Nézegettem a ruhákat...

— És az ékszereket nem nézegetted?

— Nem — felelte Jack ártatlan arccal — igazán nem érdekelnek az ékszerek...

De nem állhatta meg, hogy oldalról fürkésző pillantást ne vesszen Conelly arcára?

Vajjon látta-e a detektív, hogy ő abból az ékszerüzletből lépett ki? Vagy csak azután pillantotta meg?

Conelly arcából azonban semmit sem lehetett megtudni. Közömbösen fordult Jackhez.

— Hát jól van, fiacskám, hiszek neked. Nincs semmi, amit felhozhatnék ellened. De azért csak kísérj el még egy darabon, odáig, addig a házikóig...

A West oldalon mentek egy aránylag kevésbé forgalmas utcán és nem messze tőlük a sarkon komor épület tűnt elő. Az épület kapuja mellett zöld lámpa égett: a newyorki rendőrség jelvénye.

Conelly nyájasan belekarolt Villám Jackbe és szinte udvariasan vitte magával a kerületi rendőrség épülete felé.

— Tessék, hát mégis beviszl... — mondta méltatlankodva Jack — hiába becsületes az ember!

— Ugyan, fiacskám — csitította Conelly — mondom, hogy nem vádolkak semmivel. Csak éppen megnézem a zsebeidet...

Jack pár perc múlva már a motozó teremben

volt, ahol átkutatták. Conelly még a cipőit is levétette vele.

De nem talált Jacknél semmi gyanúsát.

— Csodálatos — mondta Conelly álmélkodva — nem tudom elképzelni, hogy hiába sétáltál volna a Fifth Avenuen! Meg mertem volna esküdni, hogy valamelyik ékszerüzletben tettél látogatást...

— Nem látott! Nem tud semmit! — ujjongott fel Jack magában és már szemtelen vidámsággal mondta hangosan Conellynek:

— Hátha csak akartam tenni ilyen látogatást? És éppen maga akadályozott meg?

— Lehet — felelte Conelly bosszúsan. — Öltözz fel fiacskám és eredj a pokolba...

11.

Villám Jack szabadon és gondtalanul lépett ki a kerületi rendőrség épületéből. Még füttyö-részni is volt kedve.

Körülnézett és azt gondolta magában.

— Ezt ügyesen megúsztam. Most pedig meg kell szerezni a gyöngyöt. Meg kell találnom azt a kopott fickót, akinek a levesébe pottyantottam. Remélem, még mindig ott van a vendéglőben...

Conelly ezalatt ott állt a rendőrségi épület kapuja mögött.

— Csodálatos! Megfoghatatlan!... — dünyögte magában.

Bosszantotta, hogy Villám Jack kifogott rajtal Ravasz ez a fickó. Azért nehéz rajtacsipni, mert egyedül dolgozik. A többi, hozzá hasonló tolvajnak rendszerint társa van, akinek átadja a lopott ékszert. Csakhogy a rendőrség a társakat is jól ismeri, tehát mégis el lehet csipni őket.

De Villám Jack nem társul senkivel, akit a rendőrség ismer. Ehelyett mindig kitalál valami újabb és újabb trükköt...

Conelly e pillanatban elhatározta, hogy utána jár Villám Jack módszerének. Követni fogja most, amikor Jack azt képzei, hogy elmúlt a veszély...

Kilépett a kapu alól és még látta, amint Jack befordult egy másik utcába. Gyorsan utána eredt...

— Igen, de Jack is meglátta, amikor Conelly kijött a kapu alól. Volt annyi esze, hogy a végső eltávozás előtt hátrafelé is vessen egy rövid pillantást...

— El kell vesztenem ezt a kopót a hátam mögül — gondolta magában Villám Jack — addig nem mehetek vissza a gyöngyért...

Nyugodtan ment, mint akit semmi veszély sem fenyeget. Pedig tudta, hogy Conelly mindegyik nyomában van.

Igy sétáltak kettesben a Columbus Circle felé. Jack néha megállt, mintha gondolkozna valamin. Aztán kényelmesen tovább indult. Kifordult a Broadwayra, ahol sűrűbb volt az embertömeg. A Times Square felé tartott, a mozik és színház

zak tömege felé, ahol egyes helyeken — a színházi órákban — szinte életveszélyes a tolongás.

Jack sejtette, hogy Conelly itt közvetlenül a háta mögött bandukol, nehogy szem elől veszítse áldozatát.

De Jack sem esett a feje lágyára. Erősen figyelt s amikor az út mentén meglátott egy szabadon álló, üres taxit, hirtelen beugrott.

— Brooklynban — kiáltotta oda hangosan a soffőrnek.

A taxi elindult. A soffőr vidáman kapcsolta be a sebességváltót, mert örült, hogy végre kiadós hosszú fuvarja akadt. Nem is sejtette, hogy, üres kocsival fog megérkezni...

Jack ugyanis, amint a kocsi elindult, azonnal kilépett a taxiból a másik oldalon.

Conellyt azonban nem téveszthette meg. A detektív látta az egészet és nem iramodott a taxi után, hanem Jacket figyelte, amint a megrekedt és sűrűn egymás mellett álló autók között bujkálva igyekszik átjutni az utca másik oldalára...

Conelly is az útestre futott és az álldogáló autók közt sietett Jack után. De ebben a pillanatban a jelző lámpa fénye vörösről zöldre változott, a forgalom megindult és Conelly előtt egy villamos csilingelt el, ami eltakarta Jacket...

Mikor a villamos elment, Conelly hiába kereste többé a szemeivel Villám Jacket. Egyszerűen eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Jack eltűntette saját magát...

— Értethetetlen — morogta dühösen Conelly.

Pedig igen egyszerű volt az egész. Jack mindössze azt csinálta, hogy mikor a villamos eltekarta, a másik oldalon felugrott egy párhuzamosan halladó üres autó hágsójára és így jutott a villamos fedezete alatt egy utcával tovább. Ott leugrott, besietett egy átjáró házba, kijutott egy harmadik utcába, megfordult, ellenkező irányba ment tíz percig, aztán megállt, körül nézett és fellelegzett..

— Végre leráztam magamról... Most menjünk a gvöngy után!

12.

— Elmegyek Newyorkból — határozta el magát Mickey.

Arra gondolt, hogy ma éjjel utoljára fog aludni a menhelyen. Aztán elhagyja ezt a nyomorúság-tanyát. Reggel összeszedi a cókmókját, egy-két ingét és gallérját, ami ott van egy batyúban a Misszió-házban, aztán nekivág Amerikának. Először Hobokenbe kell átmennie, a Hudson másik oldalára. Igaz, hogy nincs pénze, de majd csak kap az úton valami alkalmi munkát. Talán akad valami ócska autó is, ami felveszi. Így aztán eljut Csikágóig...

A Boweryre leszállt az este.

A város többi részéből is megjöttek a csavargók, a rossz ruhák és borotvátlan arcok megsaporodtak a Bowery sok nyomorúságot látott kapui körül.

Mickey felnézett az egyik lámpa fényébe. Mintha Jenny arcát látta volna ott megjelenni.

— Azt ígértem neki, hogy este visszamegyek — jutott az eszébe és nehéz nyomást érzett a szíve táján. Nem mehet el anélkül, hogy ne lássa még egyszer azt a lányt!

Persze, nem fog beszélni vele, mert nem tudna a szemébe nézni, de azért látnia kell, ha mindjárt a kirakatüvegen is keresztül. Mert lehet, hogy utoljára látja az életben... Ki tudja, mit hoz a sors?

Mickey észre sem vette magát, már vitték a lábai. Egy negyedóra múlva már ott volt a «sea food» vendéglő előtt, a Harmadik Avenue sarkán.

Kerülgette az üzletet, nem mert odamenni, hogy a kirakatüvegen keresztül benézzen. Hátha észreveszi a lány?...

Aztán óvatosan mégis nekiindult, hogy elhaladjon az üveg előtt és lopva vessen egy pillantást befelé.

De ekkor egy kéz nehezedett a vállára.

— Tudtam, hogy vissza fogsz jönni!..

Villám Jack állt előtte.

Mickey megismerte benne a jól öltözött fiatalembert, aki ebédközben olyan furcsán meglökte.

— Mit akar?

— Adja ide a gyöngyöt..

— Milyen gyöngyöt? — hűledezett Mickey.

Villám Jack arca szigorú kifejezést öltött.

— Ne tettesse magát! Elő a gyönggyel, amit a levesébe pottyantottam...

— A levesembe? ... Hogyan? ... Miért?

— Egy detektív üldözött, azért tettem. Intetem magának. Láttam az arcán, hogy érti a dolgot. Ne komédiázzunk. Tudja jól, hogy miről van szó...

Mickey agyában derengeni kezdett valami.

— Hát igazgyöngy volt?

— Nem, üvegl — mondta Villám Jack gúnyosan — adja ide rögtön!

És hogy nyomatékokat adjon a szavának, hirtelen a kabátzsebébe süllyesztette a kezét, mintha revolvért tartana ott készenlétben. Villám Jack-nél nem volt semmiféle fegyver, mert ez nem tartozott a mesterségéhez. Ő csak trükkökkel dolgozott. Válságos pillanatokban mindig akadt egy-egy jó gondolata...

Most is tisztába jött vele egy pillanat alatt, hogy ezzel a fickóval szemben terrort kell alkalmaznia, különben nem boldogul. A mutatóujját kifeszítette a zsebében és úgy bökte vele oldalba Mickyt.

— Elég volt a bolondozásból. Ha nem akar rosszul járni, vegye elő azt a gyöngyöt szépen a zsebéből... Gyorsan, amíg nem késő!

Mickey meghökkent, de nem rémült meg. A váratlan fordulat annyira meglepte, hogy nem is ért rá megijedni. De azért önkéntelenül belenyúlt a mellényzsebébe és álmélkodva érezte

ujjai hegyével az ottfelejtett hamis gyöngyszem simaságát.

Zavartan vette elő és bámészkodva tette ki-nyujtott tenyerére, hogy jobban megnézzze.

— Ez az! — csapott le Villám Jack a gyöngyre.

Mickey fel sem tudott eszmélni és a gyöngy már ott volt a jól öltözött fiatalembernél. Olyan gyorsan ment az egész, mint egy bűvészmutatvány. Villám Jack megint bebizonyította, hogy a kéz néha gyorsabb, mint a szem...

Mickey a következő pillanatban már sem a gyöngyöt nem látta, sem a jól öltözött fiatalembert. Villám Jack befordult a sarkon és eltűnt a forgalomban...

Mickey tátott szájjal bámult utána...

— Tyü, de sietős dolga van...

13.

Mickey eltalálta.

Villám Jacknek valóban sürgős dolga volt. Szüksége volt húsz-harminc dollárra, mert este randevuja volt a szőke Bettyvel. Rohant hát a gyönggyel egyenesen az Értékesítő Hivatalba.

Az Értékesítő, ahogy Villám Jack és társai nevezték az illetőt, egy idősebb gentleman volt. Irodát tartott fent, mint jó üzletemberhez illik, aki a külszínre is ad valamit. Az iroda egy fel-

hőkarcolóban volt a Broadway melletti utcák egyikében.

Az iroda üvegajtaján felírás is díszelgett, de meglehetősen szűkszavú szöveggel. Mindösze azt árulta el:

— Import-árúk.

Az értékesítő azonban semmiféle más árut nem kezelt, csak olyasmit, amit Villám Jack és a hozzá hasonlók importáltak neki. Este is nyitva tartotta az irodáját, mert sose lehet tudni, mikor fut be valami értékes szállítmány...

Mikor Jack belépett, az értékesítő nyájasan mosolygott.

— Halló, Jack!

Villám Jack nem köszönt és más udvariasságra sem pazarolta az idejét. Egyszerűen átadta a gyöngyöt.

Az Értékesítő lejjebb húzta zöld szemellenzőjét, megigazította pápaszemét, mint aki komoly vizsgálatra készül. De mindez felesleges volt. Alig forgatta meg a gyöngyöt az ujjai között, máris összefutottak a ráncok a szája felé, mintha hirtelen valami nagyon savanyút nyelt volna.

Aztán fejcsóválva mondta Villám Jacknek:

— Mióta jársz az öt és tízcentes áruházakba, Jack? Hiszen ebből hármat kapni öt centért...

Jack kábultan kezdett dadogni.

— De hiszen... a Fifth Avenuen... az egyik legjobb üzletben...

Az Értékesítő megvető pillantást vetett a boldogtalanra.

— Hanyatlasz, Jack! Máskor nézd meg jobban, hol szerzed be az árudat...

Jack szédülten fordult ki az Értékesítő irodájából.

— Az ördögbe is — káromkodott a folyosón — ki hitte volna, hogy már abban az előkelő üzletben is hamis gyöngyöket tartanak! Oda se megyek többet!...

14.

Mickey is kábultan állt a vendéglő előtt, ahol Villám Jack faképnél hagyta. Aztán egyszerre felderült az arca.

— De hiszen akkor... — hebegte maga elé — nem csaptam be őket...

Az első pillanatban be akart rohanni a vendéglőbe, Jennyhez. De aztán más jutott az eszébe.

— Azt mondtam neki, hogy hazamegyek a ruháimért.

Ügyszólván futva tette meg az egész útat a Misszió-házig.

Oklahoma csodálkozva látta, hogy Mickey viháman szíjja össze a holmiját.

— Hová mész? — kérdezte tőle.

— Visszamegyek abba a vendéglőbe, ahol ebédelttem. Munkát kaptam náluk.

— Megbolondultál? — kiáltott rá Oklahoma — hiszen rájönnek, hogy becsaptad őket.

— Nem jönnek rá — felelte Mickey nyugodtan — és mire rájönnek, hogy mi történt, addigra már sikerült nekik bebizonyítanom, hogy becsületesen is tudok dolgozni...

Jennyre gondolt és elmosolyodva nézett maga elé.

— Igazgyöngyöt találtam...

— Mit? — hördült fel Oklahoma.

Mickey csak lelkendezett tovább. Jenny kis kezét érezte már a kezében...

— Igazi kincshez jutottam...

Oklahoma ijedten húzódott pár lépésre a barátjától és szánakozva csóválta meg a fejét. Meg volt győződve róla, hogy Mickey megbolondult.

15

Villám Jack ott állt az „Értékesítő Hivatal” előtt és kalapját fejebúbjára tolva, gondolkodott. Volt valami, amit nem talált rendbenlevőnek ebben az átkozott históriában: nem akarta elhinni, hogy egy Fifth-avenue-i előkelő ékszerész olcsó hamisgyöngyöt tegyen a vevői elé, viszont akkor... Igen, más megoldás nem lehetséges! Az a rosszúl öltözött fickó túljárt az eszén. Talán sejtette előre, hogy számon fogja kérni tőle a gyöngyöt és kicserélte hamisra...

Keserűen legyintett. Egy árva cent sem volt

a zsebében, az ékszerüzletek zárva vannak... ma már nincsen kilátás semmiféle olyan „üzletre“, amit Jack elég nyugodtnak és rizikómentesnek találhatott volna, tehát lehorgaszott fejfelé indult el a Bowery felé, ahol egyáltalában nem szoktak meglepődni azon, ha egy olyan rendesen öltözött fiatalember surran be egy menhelyre, mint jelen esetben Villám Jack.

Már erősen sötétedett, amikor a Bowery szennyáradatába belevetette magát. Egyre növekvő elkeseredéssel gondolt arra a fiatalemberre, aki így elbánt vele, pedig az csak egy «greenhorn», egy zöldfülű és ő, Villám Jack, a newyorki uccák magános farkasa, tapasztalt, minden hájjal megkent vámszedője az emberek gondatlanságának és bárgyuságának.

Hej, ha most a kezei közé kaparinthatná, nem szabadulna tőle, amíg ki nem rázta belőle a gyöngyszemet!

Az ucca forgalma gyérülni kezdett és Jack a Misszió komor épülete előtt állott. Ide be kell térnie, hacsak nem akarja az éjszakát az uccán tölteni. Nagyot káromkodott magában és keserves sóhajjal befordult a kapun.

Ebben a pillanatban egy alak suhant el mellette: arcát egy pillanatra megvilágította az uccáról beszűrő villanyfény és Jack szíve örömmre dobban. Az ő fiatalembere iszkolt ki felé a kapun, az ő zöldfülű szélhámosa csinosan felöltözve, megtisztálkodva.

Jack, nevéhez méltó gyorsasággal fordult

viss
tett
an
ucc
fog
kiu
olya
két

O
lan
az
érez
idej
V
M
utár
ucca
Jack
mög
ban

M
—
N
érez
lanu
Ja
—
Ham
györ

vissza, kisurrant az uccára és Mickey után vetette magát. Óvatosan a falhoz lapulva követte, amíg az betér valamelyik csendes keresztuccába, ahol aztán elbánhat vele. Összeszorított fogakkal ment utána, ügyesen fedezve magát a kiugró házak, kapualjak árnyékaiban... éppen olyan ügyesen és óvatosan, mint Conelly, aki a két fiatalember mögött haladt.

Conelly mindent látott. Látta Mickeyt gyanútlanul haladni, látta Villám Jacket és megvolt az az előnye, hogy Jack ezúttal csak üldözőnek érezte magát és nem is álmodta, hogy már jóideje üldözöttként is szerepel.

Végrel

Mickey befordult egy keresztuccába, Jack utána. A szűk, sötét és meglehetősen néptelen uccácska közepén haladtak már, amikor Villám Jack meggyorsította lépteit, közvetlenül Mickey mögé lépett. Mickey durva bökést érzett hátában és egy halk, erőyes hangot hallott:

— Azonnal forduljon be ezen a kapun!

Mickey riadtan fordult hátra:

— Mit akar tőlem?!

— Egy szót se! Befordulni, vagy...

Nem folytatta tovább, de Mickey a hátában érezte a mondat előre várható folytatását. Szótlanul engedelmeskedett.

Jack megragadta mellén a kabátot.

— Idehallgas, boy! Te az előbb becsaptál! Hamis gyöngyöt adtál ide nekem az én valódi gyöngyöm helyett!

Jól megformált öklét Mickey orra elé tartotta.
— Ide a valódi gyönggyel!
A fiú sápadtan nézett rá.
— Nincsen nálam semmiféle gyöngy! A vendéglős elvette tőlem...

— Akkor majd elbánok a vendéglősöddel!
— Nem! Csak azt ne! Ők nem tudnak semmiről! Ne keverje bele őket!

— Hát pedig nekem a gyöngy kell! És vissza fogom szerezni!

Vidám, nyugodt hang csendült fel az ucca felől:

— Talán az lenne a legjobb, Villám Jack, ha beperelnéd ezt a fiatalembert!

Jack ijedten fordult a bejárat felé.

— Conelly! — dadogta ijedten.

— Igen, Conelly! — mondta a detektív mosolyogva. — Nos, halljuk, micsoda gyöngyöt követelsz ettől a fiútól!

Villám Jack visszanyerte nyugalma és könnyedén odavetette:

— Óh, semmit! Volt egy gyöngyszemem... egészen értéktelen dolog... Aztán ma délután ez a fiatalember... ellopta tőlem!

— Tőled?! Ellopta?! Ej, ej, Jacky pajtás, nem szégyelsz ilyet még csak kiejteni is a szádon? Tőled lehet lopni valamit?

Mickey felé fordult.

— Mit akar magától ez az ember?

— Valami gyöngyöt keres rajtam! Azt mondja, hogy a vendéglőben a levesembe dobtal

Conelly felhúzta szemöldökeit.

— A levesébe?!

Jackhez fordult:

— Te igazgyöngyöt aprítasz más emberek levesébe? Nem így ismertelek, pajtás!

Villám Jack lesujtó pillantást vetett Mickeyre, aki, szegény, nem sokat értett az egészszből.

— Ez a zöldfülű hazudik! Én semmit se dobtam a levesébe, főleg pedig igazgyöngyöt nem!

— Dobtál, vagy nem dobtál... ez most már mellékes! Inkább arról beszélj, hogy mit kerestél ma a Fifth Avenuen O'Senett ékszerüzletében? Ugyanis feljelentést tett ismeretlen tettes ellen egy gyöngyszem ellopása miatt!

— Nem én voltam!

Mickey kezdte sejteni az igazságot és közbevágtott:

— De ő volt! És most már mindent tudok!

Elmondta a detektívnek a vendéglőben történeteket. Conelly elégedetten bólogatott:

— Óh Kay! Hát ezért nem találtam nálad semmit! Well, Jack! Azt hiszem, ez éppen elegendő ahhoz, hogy magammal vigyelek!

Barátságosan belekarolt Jackbe, aztán Mickeyhez fordult:

— Ön pedig szerezze vissza a vendéglőstől a gyöngyöt és hozza be a rendőrségre! Conelly felügyelőt keresse!

Mickey fülig pirult és zavartan dadogta:

— Bocsánat... azt én nem kérhetem vissza!

— Miért?

— Mert... mert nem a vendéglősnek, hanem
a... a leányának! Ajándékba!

A detektív hangosan felkacagott:

— Oh, most már értem! Egy gentleman nem
kérheti vissza az ajándékát! Hát lássuk csak...
el lehet ezt intézni másképpen is! Keresse fel
O'Senett ékszerüzletét a Fifth Avenuen, mesélje
el neki a dolgot és vásárolja meg a gyöngyöt!

Mickey lehorgasztotta a fejét.

— Nincsen pénzem! De ha részletekben lehetne...

— All right! Majd beszélek veled! Menjén csak
oda nyugodtan! No, bye, bye!

Barátságosan intett és nyugodt léptekkel
megindult. Villám Jack a karján, mint két bizal-
mas jóbarát...

... Mickey boldogan szedte lábait a vendéglő
irányába. Megvan az állás és nem kell vissza-
kérni az ajándékot. Felemelt fejjel állhat Jenny
elő, hiszen őket se csapta be, igazgyöngyöt adott
ajándékba és ki tudja... talán ha szorgalmas
lesz... ha meglátják rajta, hogy kicsoda... ha
megszeretik... akkor az igazgyöngyért cserébe
talán ő is igazgyöngyöt kaphat.

Csalódottan ültem a «sea-food» vendéglőben.

Be kell vallanom, hogy a kék-pontos osztriga
nem ízlett úgy, ahogy reméltem. Jéghideg, nyál-
kás és savanyú volt...

Ellenben a kiszolgálással meg voltam elégedve.

Udvarias, jómodorú fiatalember szolgált ki, a pénztárban pedig csinos, fiatal hölgy ült, aki felesége lehetett a kiszolgáló fiatalembernek.

Ezt abból következtettem, hogy mikor a fiatalember azt mondta a pénztárban ülő csinos hölgynek: «Jenny, drágám»... és megsimogatta a kezét, az egy cseppet sem tiltakozott...

A tengeri ritkaságokkal zsufolt bár mögött pedig egy kövérkés, öregember álldogált és mosolyogva nézte őket.

VÉGE.

Hetenkint 2 teljes regény!
Következő regényünk pénteken
jelenik meg

A Wild-West farm-területek egyik legsúlyosabb veszedelemre, a sárgabőrűek félelmes előnyomulása. Ez a tárgy

Leleszy Béla

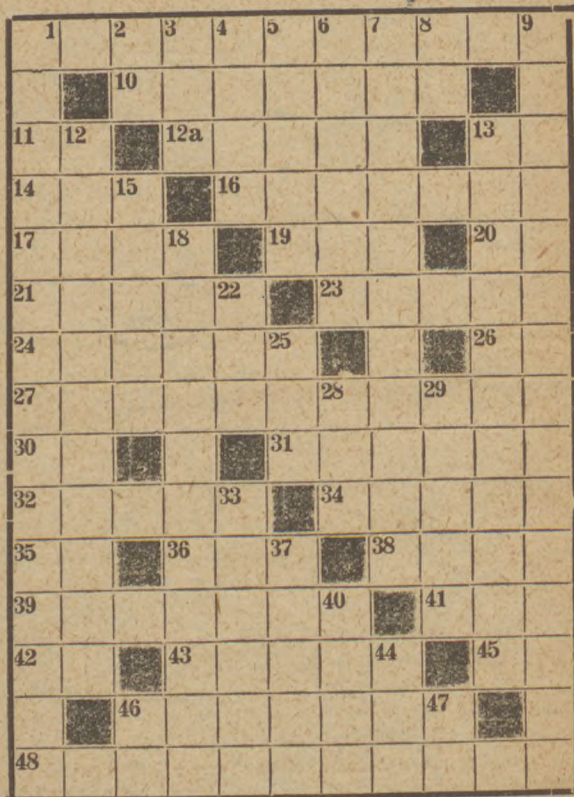
legújabb regényének, amely a Világvárosi Regények jövő száma lesz.

NE ALUDJ, SID!

ennek a minden lapján izgalmas, rohanó cselekményű regénynek a címe, amelyben Dél-Arizona farmervilága egyszerre szembekerül a hódító sárga fajjal. Gyilkos és alattomos ez a küzdelem, fordulatai és véres eseményei lélekzetfojtóan kergetik egymást. Kedves, egyszerű szerelem teszi színessé a **Ne aludj, Sid!** bonyodalmain és **Leleszy Béla** az igazi író művészetével varázsolja az olvasó elé ezt a harcos, friss és romantikus cowboyvilágot.

143. számú keresztrejtvény

1. R
10. S
11. J
- E
- 12a. k
13. R
14. N
16. D
17. .
19. .
20. F
21. K
23. M
24. A
- id
26. E
- sé
-
27. A
- vo
30. V
- gi
31. K
32. T
34. Sp
- ej
35. M
36. .
38. Cs
39. An
41. L
- ju
42. B
- R
- A
- V
- Pamla
- Mari,
33. Sz
45. B
- F
- Rl, G.
- Posta
- Nora,
40. T

143. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Esküdzés
10. Stimmel
11. Janovich Tivadar mono-gramja
- 12a. Hosszúcsőrű, hosszúnyakú, kislejű madarak
13. Régi cé-betű
14. Német semleges névelő
16. Dátumot ír a levélre
17. .... szolgált
19. ... Tin-Tin (fordítva)
20. Függőlegesen
21. Keresztül. ....
23. Megéri, vagy szoba
24. Amin az óramutatók az időt mutatják
26. Északi — kínaiul. (Ne tessék megjedni: ...-king = északi főváros)
27. A magyar jellem egy szép vonala
30. Vachott Sándor mono-gramja
31. Konyhaeszköz — névelővel
32. Találtunk valahol
34. Spanyol kikötőváros — kiejtés szerint
35. Mindenkor — németül
36. .... et laborál
38. Csinálni — angolul
39. Árutalajstrom rovata
41. Latin prepozíció (ki is írjuk: CUM)
42. Részvénytársaság

43. Azonnal
45. Az antimon (stibium) vegyjele
46. Spanyol város — előtte magyar névelő
48. Melegmennyiségmérő edény

FÜGGŐLEGES:

1. Magyar népdal
2. Fordított mutatószó
3. Lisztjelzés
4. A hét magyar törzs egyike
5. Arábia egyik tartománya
6. Megtízlel — ma már ez alakjában nem használt szóval
7. Varieté attrakciója
8. Telekkönyv — rövidítve
9. Nahát!
12. Helyes kis udvar
13. Távolbalátásra vonatkozó
15. Fontes sav
18. Képző van ilyen
22. Ez meg egy régi képző (Pl.: viszony..., stb.)
25. Jassz ital
28. Kérdés — angolul
29. Fémisztítószér
33. Értéktárgyakat őriznek benne
37. A Vilmos
40. «Kutyám»
44. Üdön, Eduárd
46. Capone másik neve
47. Orsovai Tornászok

A 142. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vizszintes: 1. Pater-Noster, 11. Ókori, 12. Moaré, 13. Samu, 14. Pamlag, 15. Zrí, 16. Bor, 17. Tá, 18. Őrs, 19. A-Bad, 22. Oszlat, 23. Mari, 24. Na, 25. Eric, 26. Engedményes, 30 Road, 31. Es, 32. Ered, 33. Számos, 36. Sala, 37. Tag, 38. Pé, 39. Mek, 40. Teg, 41. Eszter, 45. Bűrű, 46. Dózis, 47. Salan, 48. Összehajlik.

Függőleges: 1. Posztókereskedő, 2. Akarás, 3. Tomi, 4. Eru, 5. Ri, 6. Omar, 7. Som, 8. Tál, 9. Era, 10. Régi dicsőségünk..., 14. Postamester, 16. Brand, 18. Ől, 19. Amen, 20. Bary, 21. Arie, 27. Nora, 28. Gael, 28-a. Edda, 29. Észak, 34. Ag, 35. Operai, 39. Mese, 40. Töhl, 42. Sós, 43. zzs, 44. Tiz, 45. Baj, 47. Sa.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magvar Tibor, Büky György, György László.

Az utolsó 25 szám a következő:

119. BIBÓ LAJOS: A halottak győznek.
120. KELEMEN KÁLMÁN: Az elveszett utas.
121. FORRÓ PÁL: Trópusi történet.
122. MAGYAR TIBOR: A lélekgyilkos.
123. NAGY KÁROLY: Aranybilincs.
124. CSÖNDES GÉZA: A hadizsákmány.
125. FARAGÓ SÁNDOR: A cárnő napernyője.
126. BÜKY GYÖRGY: Asszony a fronton.
127. GYÖRGY LÁSZLÓ: Harc az aranyért.
128. ASZLÁNYI KÁROLY: Dráma a háztetőn.
129. TERNAY ISTVÁN: Zsuzsi pénztárcát talált.
130. LELESZY BÉLA: Bert és az ötlövetű.
131. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A gazdag házasság.
132. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ültem.
133. FORRÓ PÁL: Két asszony álarcban.
134. GOSZTONYI ÁDÁM: Harc az árnyékkal.
135. SZELES IMRE: Gyilkos a villában.
136. NAGY KÁROLY: Az első kaland.
137. LELESZY BÉLA: A repülő halál.
138. GYÖRGY LÁSZLÓ: A westbanki csata.
139. BÜKY GYÖRGY: A részfék.
140. TERNAY ISTVÁN: Az amerikai lány.
141. ASZLÁNYI KÁROLY: Hét pofon.
142. FORRÓ PÁL: Fizet a mult.
143. GOSZTONYI ÁDÁM: Oklahoma ötlete.

t
y
5.
r.
a.
y
a.
y.
r.
i.
a.
5.

